

Kuldne kilpkonn

Igal aastal ühel ja samal ajal ühe väikese saare peal mandrite vahel peavad loomad ja võluolendid kõigilt maadelt suurt konverentsi, kus nad peavad nõu oluliste asjade üle. “Minul...”, ütles madu, kes sellel veid segasel hommikul esindas ühte väikest aafrika riiki, “on midagi ette kanda!” Ja ta vaatas endaga rahulolevalt kuulajate hulka. “Nuuu?”, haigutas egiptuse krokodill ja valmistus lausuma paari asjalikult kõlavat kommentaari, ainult selleks, et saaks hiljem ülejäänud koosoleku ajal segamatult magada. “Probleem, mida me tänasel päeval käsitleme”, jätkas madu häirimatult sisistades “on see, et me ei saa üksteisest aru. Ainult kõige haritumad meie rahva hulgast oskavad rääkida rohkem kui kahte keelt, kuid kunagi ei ole need samad keeled.”

Loomad olid juba väga tihti vältinud selle küsimuse arutamist, sest oli väga ebamugav mõelda küsimustest, mille vastuseid keegi ei teadnud. Nüüd nad pörkusid sellega kokku ja kraapisid närviliselt jalgadega ning sosistasid.

“Ja siis?” küsis närviliselt Iirimaa härjapõlvlane ja pööras oma kullapotti (milles katastroofilise majandusliku olukorra tõttu oli ainult üks nõop) istumise jaoks. “Kas me pole siiamaani probleemidest jagu saanud?”. “See pole tõsi!”, konstateeris lammas shoti mägismaadelt, kes asendas Nessit, kes oli veidi külmetunud. “Me ei suuda levitada tähtsaid uudiseid. Koaalad ühes vihmametsa osas ei tea, et teine osa põleb. Kalad surevad vee reostamise tõttu teistest maadest, sest keegi ei informeerinud neid asja alanud naftareostusest. Ja igal aastal peame selle konverentsi korraldajatena määrama loosimise teel konverentsi ametliku keele. Seda nimetate te “probleemidest jagusaamiseks”?” Lammas määgis oma sõnade mõju tugevdamiseks, heitis maha ja mäletses edasi.

Mõne hetke jooksul valitses vaikus, mille jooksul ühe või teise eriliselt laisa looma peas arenesid mõrvaplaanid kogematu lamba suhtes. Siis astus äkki otsustavalt ette lõvi Araabiast: “Võtame minu keele!” Ta tõstis oma käpa ja vaatas demonstratiivselt oma küüniseid.

“Sest mina olen meist kõigist kõige tugevam, kõige kiirem ja kõige ohtlikum. Ja on looduse seadus, et võidab kõige tugevam. Nii võib meie probleem saada lahendatud. Kõik õpivad ära minu keele ja kõik saavad üksteisest aru!” “Oo ei,” vaidles vastu sisalik, kelle kohta keegi täpselt ei teadnud, kust ta tulnud oli. “Minu keeles tuleb rääkida. Mina olen ju kõige pikema sugupuuga loom. Peale selle pärinen ma dinosaurustest, nii et nii pikaajalise traditsiooni puhul pean ma teadma, mis on hea!”

Koosolijate hulgast kostis hekskiitev sosin ja sisalik heitis lõvile põlgliku pilgu. “Miks mitte minu keel?”, karjus kõrge hääle üle teiste hääle ja kui ninasarvik kõrvale astus, ilmus küülik. “Ma olen väga viljakas. Ning samuti minu maa keel tuleb selline!” Üks hüään naeris, sellepärast lõi sebra talle kabjaga vastu koonu. “Mina olen ka väga viljakas. Võtame siis minu keele!”, ütles hiir ettevaatlikult. “Ja minu”, karjusid korruga vombat ja antiloop. “Ja minu...”, urises leopard.

Varsti oli selge, et iga loom ja iga maa tahavad levitada oma keelt, et teised seda õpiksid ja keegi ei näidanud üles valmisolekut taganeda oma seisukohast isegi ühe sammu võrra oma naabri kasuks.

Nüüd , üks väike kilpkonn, kes isegi ei esindanud ühtegi maad, sest ta elas väikesel saarel, kuulis karjumist ja roomas aeglaselt, nagu kilpkonnad tavaliselt teevad, koosolekule. Jõudnud kohale, otsis ta ümbruskonna kõige kõrgema kalju ja ronis selle otsa. “VAIKUST!”, pani uskumatu mõire loomad värisema, ja kõik vaatasid nagu nõõrist tõmmatult väikese laigu poole suure kivi peal. Kilpkonn naeratas rahulolevalt ja õnnitles ennast oma kõlava hääle puhul. “Ma arvan”, ütles ta kõrgendatud häälega “et mul on teie probleemile lahendus.” Hüään naeris jälle, kuid seekord ta kattis õigeaegselt oma valutava koonu käpaga, uue hoobi vältimiseks.

“Miks mitte luua uus keel?”, jätkas kilpkonn oma kalju peal. “Miks mitte luua keel, mis oleks kergesti õpitav ja kergesti hääldatav kõigi maailma olendite jaoks? Üks keel, mis ei jäta ühtegi maad varju ja ei loo ka ühelegi eeliseid?”. Ta vaatas allseisvaid loomi, kes kangestunult ja kohmetunult teda vaatasid. “Ja kuidas...”, alustas lõvi aeglaselt ja vihaselt “...me selle keele loome?” Kilpkonn tegi jalaga võidurõõmsa liigutuse, sest oma aeglase tuleku ajal koosolekule sai ta ju asja üle sügavalt järele mõelda.

“Ma selgitan seda teile.” alustas ta ja rääkis siis paljude tundide jooksul, ja mida rohkem ta rääkis ja selgitas seda keelt, seda rohkem olid loomad innustunud tema ideest. “Grandioosne”, märkis krokodill. “Imepärane”, ütles lõvi. “Teda tuleb autasustada!”, otsustas Iirimaa härjapõlvlane. “Muidugi mõista”, olid loomad nõus. “Kuid kuidas?”

“Mina teen seda!”, kostis hulga seast energiline hääl, ja Hollywoodi-haldjas USA-st sumises üles kivi juurde, mille peal kilpkonn seisis. Ta tõstis oma võlukepi, ütles mõned võlusõnad ja kuldne vihm langes väikese keeleleiutaja kehale, kuni ta oli peast jalgadeni kullaga kaetud.

“Nüüd me tunnustame sind kui meie kõige suuremat aitajat ja sul on õigus osaleda kõigil kokkutulekutel.” kuulutas haldjas, ja allseisev hulk aplodeeris. “Pole tänu väärt, pole tänu väärt.” Haldjas kummardus ja lendas tagasi oma kohale. Kuid kilpkonn oma kivil naeratas oma kõige laiemat naeratust ja arvas, et üldse võib ta olla endaga väga rahul.

Selle tõestisündinud loo jutustas Katharina von Radziewsky 2003. aasta juunis.
Eesti keelde tõlkis Argo Alp